

ста години, а пакъ азъ само триесетъ и три?“ — “За това, мой чичо, му отговорилъ гарвантъ, че ти пиешъ жива кръвь, а азъ са храна съ мърша.“ Орелтъ поми-слилъ: дай и азъ да испитамъ и да са похрана съ сѣща-та храна. Добре. Орелтъ и гарвантъ хвърнале и оти-шле. Ето че видѣле единъ умрѣлъ конь. Спуснале са и кацнале. Гарвантъ захваналъ да кѣлве и да хва-ли. Орелтъ кѣлвналъ веднашъ, кѣлвналъ дващъ, мах-налъ съ крилото си и казалъ на гарвантъ: “Не, брате гарване! за мене е по-добре веднашъ да са наѣмъ съ прѣсна кръвь, нежели да са храна триста години съ мърша. Нека остана какавѣто си сѣмъ.“ Какъ ви са чини калмицката приказница?,” — “Интересна е, му от-говорихъ азъ. — Но да живѣе човѣкъ съ убийство и съ разбойничество, по моето мнѣние, не е нищо друго, освѣнъ да са храни съ мърша.“ Пугачовъ ма цоглѣдна зачудено и нищо не каза. И двама замълчѣхме; сѣки захвана да мисли за себѣ си. Татаринтъ запѣя една печална пѣсенъ; Савеличъ дрѣмеше и килкаше са на-самъ-нататакъ; колата летѣха по гладкиятъ зимни пѣтъ. Изведнашъ азъ видѣхъ селце на високиятъ брѣгъ на Янка, забиколено съ плѣтъ, съ звѣнарница, а послѣ четвъртина часъ влѣзохме въ Бѣлогорската крѣпость.

Г Л А В А XII.

Сираче.

Колата са спрѣха предъ вратата на командант-ската кѣща. Хората познаха звѣнчето на Пугачовите кола и тичаха на купове подиря ни. Швабринъ срѣшна самозванецътъ на прагътъ. Той бѣше остриженъ казаш-ки и спусналъ бѣше брада. Измѣнникътъ помогна Пу-гачову да излѣзе изъ колата и съ подли выражения му